

“Som servents sense cap mèrit”

Dc, 8/04/2020 per Catalunya Religió

(Josep M. Bausset - Monjo de Montserrat) I l'Evangelí de Sant Lluc continua així el text que encapçala aquest article: “hem fet només el que havíem de fer” (Lc 17:7-10). Són les paraules que Jesús digué als deixebles, perquè evitessin (i avui evitem també nosaltres) gloriar-nos després d'haver complert els deures que fem.

Dic això perquè molts cristians s'han estranyat que el president del govern espanyol hagi agraït (com ha de ser) la tasca que en aquesta pandèmia fan els homes i les dones que treballen en activitats considerades essencials i pel contrari no hagi tingut cap paraula d'agraïment per a les activitats que fa l'Església. I és que el Sr. Pedro Sánchez ha donat les gràcies als metges, farmacèutics i infermers, als membres de protecció civil, als transportistes de mercaderies, a l'exèrcit, al personal de neteja, a les forces de seguretat, als propietaris de botigues d'alimentació i d'estacions de servei i als treballadors que tenen algun establiment de productes considerats de primera necessitat. Però com dic, el president del govern espanyol no ha dedicat ni una sola paraula per agrair el servei que fa l'Església en aquests moments tan difícils.

Cal recordar que l'acció assistencial de l'Església davant la pandèmia del Covid-19, és encara més present aquests dies. Per exemple, Càritas no ha deixat de subministrar aliments a les persones més necessitades. A més, Càritas ha assignat un milió d'euros per pal·liar l'emergència sanitària i social provocada pel Covid-19. També hi ha, per part de diversos bisbes (València, Sogorb-Castelló, Àvila, Barbastro, Bilbao, Burgos, Ciudad Real, Ciudad Rodrigo, Sevilla, Granada, Lugo, Palència, Còria-Càceres, Mèrida-Badajoz, Ourense, Santiago o Valladolid) l'oferiment dels espais eclesials (Seminaris o cases d'exercicis) per acollir persones que no tenen llar o malalts. També el bisbe de Vic ha posat el Seminari al servei del Departament de Salut, per tal d'acollir pacients de l'hospital Universitari de Vic. O el bisbe d'Urgell, que ha ofert el Seminari per acollir 18 persones grans de l'hospital de la Seu d'Urgell. O els milers de mascaretes que estan cosint les monges contemplatives, entre elles les clarisses de Viloví d'Onyar. O encara,

L'assistència dels capellans d'hospitals, amb una tasca tan important com escoltar i encoratjar els malalts que demanen un acompanyament espiritual i emocional, ja que amb la seva mirada i la seva paraula, acompanyen amb afecte els qui es troben en els seus últims moments de la vida. Les viseres amb impressora 3D que fan diverses monges de Huelva. O els Amigonians que en el seu Seminari de Godella, acullen i donen una assistència integral a persones en situació de vulnerabilitat. O encara les diòcesis, com Barcelona o Vic, que proporcionen menjar a baix preu, perquè les persones més vulnerables se'l puguin emportar a casa.

Davant la ingent acció social de l'Església, moltes persones troben injustificada l'absència, per part del president Sánchez, d'unes paraules d'agraïment per la tasca assistencial de l'Església, que ara també continua fent costat als afectats pel Covid-19. Certament que no hauria estat gens malament, que el president del govern espanyol hagués tingut una miqueta de sensibilitat pel treball, moltes vegades abnegat, dels cristians. Però hem de recordar que Jesús a l'Evangelí ens demana fer les coses bé, sense esperar cap recompensa ni cap agraïment. Per tant, com diu el títol d'aquest article, quan fem el que hem de fer, hem de ser conscients que "som servents sense cap mèrit", ja que "hem fet només el que havíem de fer".

A més, el capítol 25 de Sant Mateu ens convida a donar pa als qui no en tenen, a vestir els despullats, a visitar els malalts i els presos i a fer-ho perquè en tots ells veiem el Crist, sense esperar res a canvi.

La tasca assistencial tan important de l'Església, ara i sempre, és el servei als germans necessitats, per tal d'alleujar els qui sofreixen, per consolar els entristits, per eixugar les llàgrimes dels qui ploren, per acompanyar els qui estan sols o de dol. I després de fer tot això, els cristians, sense esperar res a canvi, hem de ser conscients que "som servents sense cap mèrit", perquè "hem fet només el que havíem de fer". Ací hi ha la grandesa de l'Església: estimar amb sol·licitud i ajudar els qui ho passen malament, ara amb el Covid-19 i sempre, amb generositat envers els qui viuen en la precarietat i en la pobresa i sense esperar res a canvi. Només cal recordar les paraules d'encoratjament que avui ens adreça també a nosaltres, Jesús: "Qui doni beure a un d'aquests, a títol de deixeble, ni que sigui un got d'aigua fresca, vos asseguro que no perdrà la seva recompensa" (Mt 10:42). Això és el que ens conforta i ens anima per fer el bé a tothom, sense esperar ara, res a canvi, tot seguint les paraules de Jesús: estimeu-vos els uns als altres.